

אֵל אִי הַמַּחְשְׁבוֹת

"קְדִימָה, שֶׁגַּר לֹאִי הַמַּחְשְׁבוֹת!" קָרָא הַנּוֹט.

עַל הַמָּסֹךְ הוֹפִיעַ אִי הַמַּחְשְׁבוֹת. מַעֲלִיו הָיוּ מִפְּזָרִים עֲנָנִים לְבָנִים בְּצוּרוֹת וּבְגָדִים שׁוֹנִים. חֲלָקִים עָמְדוּ בַּמָּקוֹם וְחֲלָקִים שָׁטוּ, אֲחֵדִים בְּמַהֲירוֹת וְאַחֲרִים בְּאִטְיוֹת. הִתְקַרְּבוּ אֵל הָאִי בְּסִפִּינָה, וּכְכֹל שֶׁהִתְקַרְּבוּ רָאִיתִי כַּמָּה שֶׁהוּא גָדוֹל.

"רָגַע אָחֵה, כָּל עָנָן הוּא בְּעֶצֶם מַחְשְׁבָה שְׁאֲנִי חוֹשֵׁב?" שָׁאַלְתִּי. "בְּדִיוִק," עָנָה הַנּוֹט בְּשִׁבְעוֹת רָצוֹן, "בְּטַח תּוּכַל לְזַהוֹת שֶׁהָעֲנָנִים הַקְּבוּעִים הֵם הַמַּחְשְׁבוֹת הַקְּבוּעוֹת וְהָאוֹטוֹמָטִיּוֹת שֶׁלָּהֶן שְׁאֵלִיהֶן הֵכִי קָל לְהַגִּיעַ, וְשֶׁהָעֲנָנִים שֶׁשָּׁטִים בְּשָׁמַיִם הֵם הַמַּחְשְׁבוֹת הַחוֹלְפוֹת שֶׁלָּהֶן שְׁמִשְׁתַּנּוֹת בְּהִתְאֵם לְמַצָּבִים שֶׁאֵתָּה חוֹנֶה בְּמַצִּיאוֹת."

"נָכוֹן, אֲנִי רוֹאֶה!" קָרָאתִי כְּשֶׁהִבְחַנְתִּי בְּעֵנַי שֶׁהָיָה בְּמִרְכּוּזָהּ הָאִי,

"גִּרְגּוֹרִי, לְמַדְתִּי הַמּוֹן דְּבָרִים עַל הָרְגָשׁוֹת שְׁלִי, אֵתָּה חֲזִיב לְרֹאוֹת...!" הִתְחַלַּתִּי לוֹמַר.

גִּרְגּוֹרִי הִדָּף אֶת הַנּוֹט מִמְּקוֹמוֹ וְהִתְקַרַּב אֵל הַמָּסֹךְ בְּצִעָדִים מְאִימִים.

"מָה קָרָה לָּהּ גִּרְגּוֹרִי? הַנּוֹט לָמַד אוֹתִי אֵיךְ לְשַׁלֵּט בְּסִפִּינָה, וְאֲנִי מְרַגֵּשׁ נִפְלְא!" קָרָאתִי.

"קִשְׁקוּשׁ מְקֻשָּׁשׁ!" רָתַח גִּרְגּוֹרִי. "עַם הָרְגָשָׁה טוֹבָה אִי אֶפְשָׁר לַפְעֵל בְּכָל הַכּוֹחַ! אִזּוֹ עֲכָשׁוּ אֵתָּה סוֹלֵחַ לִיֹּאִיר עַל כָּל מָה שֶׁהוּא עוֹלֵל לָךְ?" גִּרְגּוֹרִי הִסְמִיק בָּלוּ, וְהִחֲזָה שָׁלוֹ עֲלֶיהָ וַיֵּרֶד בְּמֵאֶמֶץ. הַנּוֹט נָגַשׁ אֶל גִּרְגּוֹרִי וְהִנִּיחַ יָד עַל כַּתְפוֹ. "גִּרְגּוֹרִי, הַגִּיעַ הַזְּמַן שֶׁתִּנּוּחַ. אֵתָּה מְתַאַמֵּץ כָּל כֹּף, וְזֶה עוֹלָה לָנוּ בְּבְרִיאוֹת. אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת הַכֹּל, אֶפְשָׁר לַפְעֵל גַּם בְּלִי לְהִתְאַמֵּץ וְלַעֲבֹד כָּל כֹּף קִשָּׁה עַל הַמְּכוֹנוֹת. אֶפְשָׁר לוֹסֵת אֶת הָרְגָשׁוֹת, וְעוֹד רָגַע קִפְטָן אֲמִיר יִרְאֶה אֵיךְ אֶפְשָׁר לְהַחֲלִיף אֶת הַמַּחְשְׁבוֹת לְמַחְשְׁבוֹת מוֹעִילוֹת שְׁטוּבוֹת לָנוּ יוֹתֵר."

"לַעֲשׂוֹת מָה?" שָׁאַלְתִּי וּמִיָּד הִסְתוּבְּתִי לְאַחֹרָה, אֲבָל גִּרְגּוֹרִי כָּבַר לֹא הָיָה שָׁם.

”איך לא לצאת פריד”.

ואז, כשהמשכנו להתקרב, פתאום הבחנתי גם בגרגורי, שנמצא באי. שמעתי אותו ממלמל לעצמו, ”עד שחשבת שיהיה מסתדרים... עכשו זה הסוף שלנו, יאיר! ישכנע את כלם לא להקשיב לי יותר, וזהו, זה יהיה לגמרי הסוף שלנו, אנחנו נהיה הפריים של כל בית הספר...”

הנזט שמע את גרגורי, אבל לא התייחס לדבריו בכלל. דרך המחשבות שנמצאות בעננים, המחשבות שמתרוצצות לה בראש בלי שליטה, גרגורי מפעיל את המנועים שבבטן הספינה, ”הוא אמר.

הבטתי בו ואז ראיתי את גרגורי שוב אתנו בחדר הבקרה. הוא התישב ליד ההגה ובפעם הראשונה הקשיב לנזט בשקט.

”שים לב לענן הגדול במרכז – זה הענן שמפעיל את המנוע של גרגורי מול יאיר. את הענן הזה כדאי להחליף בענן אחר, אחרת תחזור להרגיש את אותם הרגשות הישנים שהרגשתי עם יאיר, תמשיך להסתבך אתו ועם כל העולם, והספינה תשאר תקועה.”

”אז בבקשה תגיד לי מה לעשות”, דחקתי בנזט בחסר סבלנות. “אתה צריך להחליף את המחשבה האוטומטית שלך, רק אז גרגורי יוכל להפעיל מנועים אחרים.”

"את זה רק אתה יודע. המצפן שלך הוא כוח ההשפעה שלך, הוא השקלול של הרצון והרגש והמחשבות שלך, הוא הכוונה האמתית שלך, ורק אתה יכול לדעת איפה הוא מתחבא. עכשו שאתה מבין איך עובד האוקינוס שלך, בודאי גם תדע בדיוק איפה הוא נמצא."

"אבל איך אני אמור להחליף את המחשבות שלי?"
 "בעזרת משפטים, ענה הנוט בפשטות."

"מה?" שאלתי, "מה זאת אומרת בעזרת משפטים?"
 "אה, זה פשוט, אמר הנוט, "אלו משפטים שאתה אומר בכל יום כמה פעמים, משפטים שמשנים את דפוס המחשבה הישן, וכך אתה אט-אט מחדיר אותם אל אי המחשבות."
 "למשל, אם אני אחליף את המחשבה 'לא לצאת פריד' במחשבה 'עדיף שיהיו לי חברים טובים', אז אני צריך לומר לעצמי, 'אני רוצה שיהיו לי חברים טובים... אני רוצה להיות חפשי עם החברים שלי בלי לזעזעם וכלי לחשב?' שאלתי.
 "למשל, אמר הנוט."

"אז אני מחליף את המחשבה! קראתי בקול. "שגר!" הוספת, אבל הספינה לא זזה.
 יכולתי לשמע את גרגורי ממלמל בזעף בשעה שהתחיל לעשות את דרכו אל חדר המנועים.
 "אנחנו לא זזים..."

"ברור שאנחנו לא זזים, חייך הנוט בנעם, "מפני שעדיין לא מצאת את המצפן ובלעדיו לא תוכל באמת לשגר את מה שתכננת למציאות."
 "מצפן? אבל מה זה? ואיפה אמצא אותו בכלל?"